

தமிழ் வளர்ச்சியில் முத்தமிழ் அறிஞர் டாக்டர் கலைஞரின் பங்கு

புலவர் முனைவர் கோ. சுந்தரம்பாள்

கட்டுரைச் சுருக்கம்

தனித்தன்மையுடைய தமிழ்ப்படைப்பாளர்களில் பன்முக ஆற்றலைத் தன்முகமாக ஆக்கிக் கொண்டவர் கலைஞர். அவருடைய நூற்றாண்டு விழாக்களில் அவருடைய படைப்புகளைப் பற்றியும் பன்முக ஆற்றலைப் பற்றியும் சிந்திப்பதும் பேசுவதும் ஆராய்வதும் பொருத்தமான நினைவாஞ்சலியாகும். ‘தமிழ் வளர்ச்சி’ என்பது மொழித் தொண்டு. தமிழ்நாட்டின் முதலமைச்சராய் அய்ந்து முறை மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒருவரின் தமிழ்ப்பணியையும், தம் போராட்டங்கள் நிறைந்த அளப்பரிய அரசியல் பணிகளுக்கிடையே தமிழ்த் தொண்டனாக இருந்து மொழி வளர்த்த பாங்கினையும் மதிப்பிடும் வகையில் இக்கட்டுரை அமைகிறது.

கலைஞர் வளர்த்த கவியரங்கம்!

“தமிழாய்ந்த தமிழன்தான் தமிழ்நாட்டின் முதலமைச்சராய் வருதல் வேண்டும்” என்பது புரட்சிக்கவிஞரின் உள்ளக்கிடக்கை. ‘அறிந்தவன்’ என்னாது ‘ஆய்ந்தவன்’ என்றது, முன்னதை விடப் பின்னது பொருளாழம் உடையது. ‘முதலமைச்சர் பதவி’ என்பது அரசியல் பணி. ‘தமிழ் வளர்ச்சி’ என்பது மொழித் தொண்டு. தமிழ்நாட்டின் முதலமைச்சராய் அய்ந்து முறை மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒருவரின் தமிழ்ப்பணியை மதிப்பிடுவது வரலாற்றின் புதுமையாகக் கருதப்படலாம். திரு. முத்துவேல்கருணாநிதி(இனி இக்கட்டுரையில் கலைஞர் என்றே குறிப்பிடப்படுவார்) தம் போராட்டங்கள் நிறைந்த அளப்பரிய அரசியல் பணிகளுக்கிடையே தமிழ்த் தொண்டனாக இருந்து மொழி வளர்த்த பாங்கினை இக்கட்டுரைசுருக்கமாக ஆராய்கிறது. ஆய்வின் தெளிவு கருதித் “தமிழ் வளர்ச்சியில் டாக்டர் கலைஞரின் பங்கு” என்னும் தொங்கலில்

“கலைஞர் வளர்த்த கவியரங்கம்!” என்பது ஒரு கண்ணியாக வடிவமைக்கப்படுகிறது.

‘கவியரங்கில் கலைஞர்’ என்னும் நூலில் உள்ள பதினாறு கவிதைகள் மற்றும் ‘தொல்காப்பியப் பூங்கா’ என்னும் நூலிலுள்ள உரைப் பகுதிகள் இவ்வாய்வுக்குக் களமாகவும் எல்லையாகவும் கொள்ளப்படுகிறது.

மொழிப்பற்றையும் நாட்டுப்பற்றையும் ஒதுக்கிவிட்ட ‘மக்கள் நலன்’ என்பது முழுமை பெறாது. இயலாத ஒன்றுமாகும். அரசியல் போராளிகளான மகாகவியும் வ.உ.சி. யும் வ.வே.சு. அய்யரும் அரசியலையும் தாய்மொழியையும் பிரித்துப் பார்க்கவில்லை. அந்தப் பின்புலத்தில் கலைஞரின் கந்தக அரசியலில் கற்பூர தீபமாக ஒளிவிடுவது அன்னாருடைய தமிழ்ப் பணியாகும். நிகழ்கால மற்றும் எதிர்கால இருபால் இளைஞர் சமுதாயங்கள் மாபெரும் அரசியல் போராளிகளின் மொழித் தொண்டினைச் சரியான தளத்தில் வைத்துப் பார்க்க வேண்டும் என்பதைப் பொது நோக்கமாகவும் அரசியல்

போராளி கலைஞர் அவர்களின் தமிழ்த் தொண்டினைக் கரவற்ற நெஞ்சத்தோடு திரை நீக்கி அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதைச் சிறப்பு நோக்கமாகவும் கொண்டு இக்கட்டுரை வடிவமைக்கப்படுகிறது.

முழுநேர அரசியல்வாதியான கலைஞரின் தமிழ்த்தொண்டு அவருடைய கவியரங்கக் கவிதைகள் பற்றிய ஆய்வின்றி முழுமை பெறாது. கலைஞருடைய பல்வேறு இலக்கியப் படைப்புகள், கலைத்துறைத் தொண்டு, அரசியல் பணி, மேடைப் பேச்சு முதலானவை ஆய்வாளர்களின் ஆய்வுக் களங்களாக அமைந்தது உண்டு. ஆனால் கவியரங்கக் கவிதைகள் என்னும் புதுவகை இலக்கிய உத்தியை அறிமுகம் செய்து வளர்த்தெடுத்ததன் மூலம் தமது தமிழ்த் தொண்டின் களப்பரப்பை விரிவாக்கம் செய்து கொண்ட தனித்த வரலாறு போதிய அளவு ஆய்வுப் பொருளாக அமையவில்லை. நிறைவு செய்யப்பட வேண்டிய இச்சிறு குறையைப் போக்கும் இந்தப் பணியில் ஒரு சிறுபங்காக இவ்வாய்வு அமைகிறது.

கலைஞர் தலைமையேற்ற கவியரங்கங்களும் அரங்கில் அவர் படைத்த கவிதைகளும் 'தமிழ்த்தொண்டு' என்னும் தகுதியினைப் பெறுவதை விளக்குவதற்கேற்ப விளக்கமுறைத் திறனாய்வு (DESCRIPTIVE CRITICISM) ஆய்வு நெறியாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

தான் வாழ்ந்த தொண்ணூற்று மூன்று ஆண்டுகளில் எழுபத்தைந்து ஆண்டுகள் மொழிக்காகவும் இனத்திற்காகவும் மனம் மொழி மெய்களால் தன்னால் இயன்ற பணிகளையும் திறனுக்கு மேற்பட்ட பணிகளையும் செய்து மறைந்த ஒரு மாபெரும் அரசியல் போராளியின் முழுமையான தமிழ்த்தொண்டினைத் தமிழ்ச் சமுதாயம் தன் மனத்திலும் வரலாற்றிலும் மறக்காமல் பதிவு

செய்து கொள்வதையே இக்கட்டுரை தனது பயனாகக் கருதுகிறது.

1. கலைஞர் வளர்த்த கவியரங்கம்!

2. கலைஞரும் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களும்

(தொல்காப்பியப் பூங்கா - தொல்காப்பிய உரைகள் ஓர் ஒப்பீடு)

3. தொல்காப்பியப் பூங்காவில் கலைஞரின் கற்பித்தல் கோட்பாடுகள்

என்னும் தலைப்புகளில் ஆய்வு செய்யப்படுகிறது. கட்டுரையின் அளவு கருதித் தொடர்புடைய துணைத் தலைப்புகளுக்கான எடுத்துகாட்டுக்கள் குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையில் மட்டுமே தரப்படுகின்றன. பள்ளியிறுதி வகுப்பைக் கூட தாண்டாத ஒரு தமிழ்க்குடிமகனின் தமிழ்ப்பற்று எத்தகைய படைப்பாளுமையை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறது என்பதை அவற்றின் வழி அறிந்து கொள்ளலாம்.

கவியரங்கக் கவிதைகளின் தோற்றமும் நோக்கமும்

பழந்தமிழ் அறிந்த கலைச்சொற்களாகிய கவியரங்கம், பட்டிமன்றம் ஆகிய இரண்டினையும் இறையனார் களவியலுரை, திருவாசகம், மணிமேகலை ஆகியவை குறிப்பிடுகின்றன. 'சங்க இலக்கியம்' என்னும் தொடர் தமிழ் அமைப்பு இருந்திருக்கலாம் என்னும் சிந்தனைக்கு உரம் சேர்க்கிறது. "கொங்குதேர் வாழ்க்கை"² என்னும் பாடல் பற்றிய விவாதமும் "மல்லிகையே வெண்சங்கா வண்டு"³ என்னும் புகழேந்திப் புலவரின் வரி பற்றிய சொல்லாடலும் தமிழ்ச் சங்கங்கள் மொழியிலக்கியத்தின் தர நிர்ணயக் கட்டுப்பாட்டு மேலாண்மை அமைப்பாகச் செயல்பட்டிருக்கக்கூடும் என்ற அனுமானத்தை மிகுவிக்கின்றன. தற்காலக் கவியரங்கங்களுக்கோ பட்டிமன்றங்களுக்கோ இத்தகைய உயர்ந்த நோக்கங்கள்

இருப்பதாகக் கருத முடியாது. இலக்கிய ஆர்வலர்களின் இன்பத்திற்காகவும், கவிஞர் பலரை ஒரே இடத்தில் காண்பதற்காகவும் பொழுதுபோக்கிற்காகவுமே இன்றைய கவியரங்கங்கள் நிகழ்த்தப்படுகின்றன என்பது நடப்பியல் உண்மை. **இந்த மத்தாப்பூ திருவிழாக்களுக்கிடையேதான் இனமானம் காத்துத் தமிழ்ப்பகையை அழிக்கும் கன்னி வெடியாக வந்தார் கலைஞர்.**

தற்காலக் கவியரங்கக் கவிதைகள் ஒரு யார்வை

‘ஏடெடுத்தேன் கவி ஒன்று வரைந்திட’⁴ என்பதுபோல் அமைதியாக அமர்ந்து சிந்தித்து வளமான கற்பனையோடும் வாட்டமிலாச் சொற்களோடும் எழுதப்படுவதன்று கவியரங்கக் கவிதை. பொருண்மை பற்றி முன்னரே சிந்தித்துச் சில வரிகள் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் மேடையின் சூழல், பார்வையாளர் தரம், எண்ணிக்கை, அன்றைய அரசியல் சூழல், பாடிய கவிதை, பாட இருக்கும் கவிதை, உடன் பங்குபெறும் கவிஞர்களின் உயர்சிறப்புகள் என்னும் இவற்றையெல்லாம் உள்வாங்கி உருவாக்கம் பெறுவதே கவியரங்கக் கவிதைகள் ஆகும். கலைஞரின் கவியரங்கக் கவிதைகளில் அவர்தம் உயிர் மூச்சான இனம், மொழி, பண்பாடு, மரபு இவற்றின் காப்புக்கான முழக்கமே தனித்து ஒலிக்கும். நகைச்சுவைக்கும் பஞ்சமிருக்காது என்றாலும் அவையும் இலக்கியத் தரத்தோடு இருக்கும்.

கவியரங்கில் கலைஞர்

கலைஞரைக் கவியரங்கம் சந்தித்த ஆண்டு 1967 ஆகும். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அமைத்த புதிய அரசில் பொதுப்பணித் துறை அமைச்சராகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட கலைஞர் அடுத்த சில திங்கள்களிலேயே அதாவது 15.08.1967 விடுதலைநாள் விழாவின் கவியரங்க நிகழ்ச்சிக்குத் திருச்சி வானொலி நிலையம் அவருக்கு அழைப்பு விடுத்தது.

பேரறிஞர் அண்ணா உட்பட ஏனைய எட்டு அமைச்சர்களிருந்தும் வானொலி நிலையம் கவிதைக்குக் கலைஞரையே கவிதைக்கு அடையாளமாகக் கருதியிருக்கலாம்.

15.08.1967இல் நடைபெற்ற அந்தக் கவியரங்கத்தில் தலைமையேற்ற கலைஞருடன் அப்துல் ரகுமான், இளஞ்செழியன், திருச்சிற்றம்பலக் கவிராயர், தி.கு.நடராசன், முருகுசுந்தரம் ஆகியோர் பங்கு பெற்றனர். அன்றைக்குத் தலைமையேற்கத் தொடங்கிய கலைஞர் தம் 1975 வரை இருபத்தொன்பது கவியரங்கத் தலைமையேற்றுள்ளார். 1975 முதல் 1990 முடிய அவர் எந்தக் கவியரங்கத்திலும் பங்கேற்றதாகப் பதிவுகள் இல்லை. நெருக்கடி நிலை உள்ளிட்ட அந்தக் காலப் பகுதியில் ஒருசில ஆண்டுகளைத் தவிர மற்ற காலங்களில் கழகம் பெரும் சோதனைக்கு ஆளாகியிருந்த காலம் என்பது நினைவுகூரத்தக்கது.

கவிதைகளின் எண்ணிக்கையும் கொள்கையும்

கலைஞருக்குக் கவியரங்கக் களங்கள் அமைத்துத் தந்த பெருமை அனைத்திந்திய வானொலி, தொலைக்காட்சி, கல்லூரிகள், பல்வேறு இலக்கிய அமைப்புக்களுக்கு உண்டு. அனைத்திந்திய வானொலியில் ஏழு கவிதைகளும் தொலைக்காட்சியில் ஒன்றும், கல்லூரிகளில் மூன்றும், பல்வேறு இலக்கிய அமைப்புக்களில் பதினெட்டுக் கவிதைகளும் ஆக இருபத்தொன்பது கவியரங்கக் கவிதைகளைக் கலைஞர் படைத்திருக்கிறார். எண்ணிக்கை இப்படி இருந்தாலும் எந்த நிலையிலும் தமது கொள்கையைக் கைவிடாமல் நாசக்காக இழையவிடுவதில் கலைஞரின் கவியாற்றலைக் காணலாம்.

“உருகாதோ அங்கிருக்கும் இரும்பென்று ஒருமாதம் இருமாதம் ஓராண்டு பத்தாண்டல்ல கருவாக்கி காங்கிரசார் ஆட்சி செய் வந்தநாள் தொட்டு உருகுகிறோம் நாமெல்லாம்! அவர் மனமோ

உருகவில்லை!”⁷

என்று சேலத்தில் பாடுகிறார். சேலம் இரும்புத் தொழிற்சாலை என்பது கழகத்தின் கோரிக்கைகளில் ஒன்று. ஊர்ப்பெருமை பாட வந்த கவிஞர், கழகத்தின் உரிமை முழக்கத்தை இழைய விடுவதைக் காணலாம்.

தொழில்முறைக் கவிஞர்களின் பாணியைப் பின்பற்றாமல் தமக்கெனத் தனிவழி கண்டவர் கலைஞர். அவருடைய கவிதைகளில் எள்ளல் இருக்கும். இலட்சியம் பிசகாது. நகைச்சுவை இருக்கும். நற்றமிழ் மரபு காக்கப்படும். தனிமனித வாழ்க்கைச் சிக்கல்களும் உலகச் சமுதாயத்தின் உரசல்களும் அவருடைய கவியரங்கக் கவிதைகளை உயர்த்தி இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் காரணிகளாம்.

கலைஞர் கவிதைகளில் கற்பனை

கவிதைக்கு அடிப்படை கற்பனை. கற்பனைத் திறன் இல்லார் கவிதைத் தொழிலுக்கு வரக்கூடாது. வர இயலாது. செய்தாலும் சிறக்காது. “தான் பெற்ற உணர்ச்சியையோ அழகியல் இன்ப அனுபவத்தையோ, காட்சியையோ பிறரும் முழுமையாகவும் தெளிவாகவும் உணர்ந்தோ அனுபவித்தோ கண்டோ இன்புறுமாறு அமைத்துக் காட்டும் அரிய கலைத்திறனே கற்பனை எனப்படும்”⁸ என்பதே கற்பனை பற்றிய அறிஞர் கருத்தாகும். கண்ணாடியைக் கண் சுமப்பதில்லை. மூக்குத்தான் சுமக்கிறது. என்றாலும் அதற்கு ‘மூக்காடி’ என்னும் வழக்கன்றிக் ‘கண்ணாடி’ என்ற வழக்கே நிலைத்திருக்கிறது.

“இருகண்ணுக்குத் தேவையுள்ள கண்ணாடியை இடையிலுள்ள மூக்குத்தான் சுமந்த போதும் மூக்காடி என்னும் பெயர் வேண்டாம்! கண்ணாடி என்றே இருக்கட்டும்! என்று விட்டுத் தந்த பரந்த உள்ளம்! ஆத்தாடி! எப்படித்தான் வந்ததுவோ மூக்கிற்கு?”⁹

விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மை இல்லறத்திலும் தனிமனித வாழ்விலும் பொதுவாழ்விலும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவது. வேடிக்கையை நோக்கமாகக் கொண்டதொரு கவியரங்கத்தில் தான் சுமக்க, சுமக்காத கண்ணுக்குப் பெயரை விட்டுத் தருகிற மூக்கு என்னும் கற்பனையை இழையவிடுவதுதான் கலைஞரின் தனித்தன்மை. சிரிப்போடு கூடிய சிந்தனை என்பது இதுதான்.

அணிகள் அனைத்தும் கற்பனைக்கூறுகளே! அணிகளுக்குள் உவமத்திற்கு அடுத்த நிலையில் தற்குறிப்பேற்றம் இடம்பெறும். “மதுரை மதிலில் இடவலமாகப் பறந்த மீன்கொடி கண்ணகிக்கும் கோவலனுக்கும் வரவிருக்கும் துன்பத்தை முன்னுணர்ந்து, வரவேண்டாம் என்று சொல்லியது” என்பதொன்றே தமிழகக் கல்வி நிலையங்களில் இந்த அணிக்குச் சொல்லப்படும் ஒரே எடுத்துக்காட்டு, கலைஞர் கூறுகிறார்.

“அண்ணனுக்கோர் சிலை சென்னையில் வைத்தபோது ஆள்காட்டி விரல் மட்டும் காட்டி நின்றார்! ஆணையிடுகிறார் எம் அண்ணா என்றிருந்தோம்! அய்யகோ! இன்னும் ஓராண்டே வாழப்போகிறேன் என்று அவர் ஓர் விரல் காட்டியது இன்றன்றோ புரிகிறது!”¹⁰

இந்தக் கவிதையில் என்ன தனித்த சிறப்பு என்றால் இரண்டுமே தற்குறிப்பேற்றந்தான். ஒருவிரல் காட்டி நின்றது மட்டுமே சிலைவினை. ‘ஆணையிடுவது’ என்பதும் தற்குறிப்பேற்றம். ‘ஓராண்டே வாழப்போகிறேன்’ என்றதும் தற்குறிப்பேற்றம். தமிழ்க்கவிதை உலகில் காணமுடியாத அரிதான சூழல் இது. பல முழுநேரக் கவிஞர்கள் பகுதிநேரக் கவிஞர்களாகக்கூடப் பரிணமிக்க இயலாத ஒரு சூழலில் ஒரு முழுநேர அரசியல்வாதியை

ஒரு முழுமையான கவிஞனாக வெளிப்படுத்தியிருக்கும் அற்புதமான வரிகள் இவை. இத்தகைய கற்பனைகள் இவர் படைப்பில் ஏராளம்! ஏராளம்!

கலைஞர் கவிதைகளில் சமுதாய உணர்வு

கைதட்டலை மட்டுமே நோக்கமாகக் கொண்டு பிறரெல்லாம் மேடையேறத் தன்னை அங்கீகரித்த தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் அகப்புற மேம்பாடு கருதிக் கவியரங்கம் ஏறியவர் கலைஞர். “சமுதாய அமைப்பில் அடித்தளத்தில் நசுக்கப்படும் எளியவர்களை நோக்கி இளகிய நெஞ்சத்தோடு இவர் பாடியிருக்கும் கவிதைகள், இவருக்குள்ள சமுதாய அக்கறையைப் பறைசாற்றுகின்றன. மனித மேம்பாட்டுக்குரிய விழுமிய கருத்துக்களே கவிதைக்கு உயிர் மூச்சாக ஒளிர்வன. கலைஞரின் சிறந்த சிந்தனைகள் மனித நேயத்தில் சுரப்பன”¹¹ என்பது அறிஞர் நோக்கு. தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் அகநோயான மூடநம்பிக்கையைத் தகர்த்தெறிவதற்குக் கவியரங்கத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார் கலைஞர்.

“கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்படுகிறது என்பாரே, அதன் பொருள் புரிகிறதா?

கிணறு வெட்ட ‘மண்’ குவியும் அது ஒரு பூதம்! பூமிக்குள் அடைத்திருந்த ‘காற்று’ வெளிக்கீளும் – மறுபூதம்!

பொங்கிவரும் புது ‘நீர்’ அடுத்த பூதம்! பொலிவு மிகு ‘வான்’ தெரியும் நீர் மீது நாலாம் பூதம் புவியாளும் ஆதவனின் ‘தீ’க்கதிரால் அந்நீரும் தூய்மையாகும். அய்ந்தாம் பூதம்! இந்தப் பஞ்ச பூத வருகையைத்தான் பழையவர்கள் அழகாய்ச் சொன்னார்! அறிவுப் பஞ்சைகளோ அலறுகின்றார் பூதமென்று!¹²

ஒரு மேடைக்கவிதையை அறிவியல் அரங்கச் சிந்தனை முழக்கமாக மாற்ற முயன்றவர் கலைஞர். கலைநயம் மற்றும் கவிதைநயம் குன்றாது படைப்புத் தொழிலைச்

சிறப்பாகச் செய்த கலைஞர் வள்ளுவர் சொன்ன கூடாவொழுக்கத்தைத் தோலுரித்துக் காட்டவும் தயங்கவில்லை.

“ஐம்புலனை அடக்குதற்குத் தவம் புரிந்த

அண்டமா முனிவரெலாம்

அப்பாடா! எப்பாடு பட்டுவிட்டார்?

அரசு கட்டில் மணிமகுடம் அனைத்தும் துறந்து

அடவியிலே துறவியாக இருந்தீட்டார் விசுவாமித்திரர்!

அவர் மேனகையின் விசுவாசமித்திரராய்

ஆனகதை அறியீரோ?

இவரெல்லாம் பஞ்ச புலன் அடக்கவில்லை!

இவருக்குப் புலன்தான் ஒன்றிரண்டு

பஞ்சமென்பேன்!”¹³

கடுமையான கருத்து விளக்கத்திலும் “விசுவாமித்திரர் – விசுவாசமித்திரர்” என்னும் சொல் விளையாட்டால் அரங்கினை அதிர்ச் செய்தவர் கலைஞர்.

இயன்ற உதவியை எல்லாருக்கும் செய்வதே மனிதநேயம். ‘ஒல்லும் வகை’¹⁴ என்பார் வள்ளுவர். மனிதநேயத்தின் அடிப்படையிலேயே தமது பொதுவாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்ட கலைஞர்,

“முல்லைக்குத் தேர்தந்து பாரியானால்

ஓர் ஏழைப் பிள்ளைக்கு மோர் தந்து பாதியாவீர்!”¹⁵

என்று பாடி “நாம் பாரியாக வேண்டாம். அவனில் பாதியாகக் கூடாதா?” என்று நயம் தோன்றப்பாடுகிறார். போலிப்பெண்ணுரிமை பேசுவார் நடுவே மகளிர்க்குச் சொத்துரிமைச் சட்டம் கொண்டு வந்தவர் கலைஞர். கல்வி மற்றும் வேலைவாய்ப்புகளில் பெண்களுக்கு இட ஒதுக்கீடு கொண்டு வந்தவர் அவர். பெண்ணுரிமை பற்றிப் பாடுகிறார்.

“படையல் உரிமை மட்டும்

பெற்றுள்ள பெண்ணுக்குப்

படையில் உரிமை வேண்டும்”¹⁶

எழுத்துக்களால் விளையாடினாலும் சமுதாயம் சார்ந்த கருத்தியல் பதிவுகள்

எவ்வளவு எளிமையாக, அதே நேரத்தில் ஆழமாக வெளிப்படுத்தப்படுகிறது என்பதை நோக்குதல் வேண்டும்.

கலைஞர் கவிதைகளில் மொழியும் இனமும்

பள்ளிப் பருவத்திலிருந்து மொழி மற்றும் இனம் சார்ந்த சிந்தனைகளில் மூழ்கியவர் கலைஞர். 1938இல் தமது பதினான்காம் அகவையிலேயே, 'ஓடி வந்த இந்திப் பெண்ணே! கேள்! நீ நாடி வந்த நாடு இது அல்லவே" என்று பாடிய எழுச்சி வெளிப்பாட்டுக்கு உரிமையாளர். இளம் வயதிலேயே முரசொலியைக் கையெழுத்து ஏடாக நடத்தியவர். சங்கத் தமிழ் சுவைத்தவர். குறளோவியம் வரைந்தவர். 'இழந்தபழம் புகழ்மீள வேண்டும் நாட்டில், எல்லாரும் தமிழர்களாய் வாழ வேண்டும்'¹⁷ என்பதற்கேற்ப, கடல் கொண்ட பூம்புகாரைக் கண்ணெதிரே நிறுவிக்காட்டியவர். கோட்டம் கண்டவர். குறளாசானுக்குக் குமரியில் 133அடி சிலை அமைத்தவர். பதவியில் இருந்தாலும் இல்லாவிடினும் தமிழ் மொழி, தமிழினத்தவர் ஆகியோர் நலத்தையே தம் சிந்தை அணு ஒவ்வொன்றிலும் தேக்கியவர். அதனால்தான் எந்தக் கவியரங்கமாக இருந்தாலும் என்ன தலைப்பில் பாடினாலும் மொழியினக் கருத்துக்களை ஊடுபாவாக இழையவிடுவதில் முனைப்புக் காட்டுகிறார். மொழியினத்திற்காகப் பாடுவதையே தமது கவிதைப் பிரகடனமாக வெளிப்படுத்துகிறார் கலைஞர்.

"யாப்பின்றிப் போனாலும் போகட்டும் நம் நாடு

மொழி, மானம் உணர்ச்சியெல்லாம்

காப்பின்றிப் போதல் கூடாது என்னும்

கொள்கையொன்றால்

வாய்ப்பின்றிப் போனாலும் செய்யுள் கற்க

காய்ப்பின்றி நிற்கின்ற மரமாக ஆகாமல் நெஞ்சில்

ஊறுகின்ற உணர்ச்சிகளை வரிகளாக்கிக் கொள்ளை

மாறுகின்ற கோடரிகளுக்கு ஒன்று சொல்வேன்!"¹⁸

என்னும் தொடக்கக் காலக் கவிதை வரிகளில் அவருடைய மொழியினப் பற்றைக் காண முடியும். வாழ்க்கைச் சிக்கல்களால் மொத்துண்டு பேதலித்த தமிழ் மக்களிடத்தில் மொழியுணர்ச்சி மங்கிக் கிடந்தது; மறைந்து உறங்கியது. அதனைத் தட்டி எழுப்பியவர் தந்தை பெரியார் என்பதற்குக் கலைஞர் காட்டியிருக்கும் உவமம் எண்ணி மகிழத்தக்கது.

"திருவரங்கப் பெருமாள் போல் படுத்திருந்த

மொழி உணர்வை

திசையட்டும் சிலிர்த்தெழுந்து முழங்கச் செய்து

தீர மிகு பணிகள் பல ஆற்றியவர் பெரியார்

அன்றோ?"¹⁹

கம்பன், உறக்கத்திற்குக் கும்பகர்ணனைக் காட்டுவார். உலகியலில் அது பெருவழக்கு. ஆனால், கலைஞர் தமது பகுத்தறிவுக் கொள்கையை நாசக்காக நுழைத்து திருவரங்கத்துப் பெருமாளின் அசையாத படுக்கையை உவமமாக்கும் நுண்ணியம் சுவைக்கத்தக்கது.

கலைஞர் கூட்டத்திற்குக் கற்பூரமாகச் செல்கிறவன் கந்தகமாகத் திரும்புவான். சொற்களை அவற்றின் தரமறிந்து இடமறிந்து கையாள்வதில் அவர் தன்னிகரற்று விளங்குகிறார். இதே உத்தியைத்தான் அவருடைய கவிதைகளிலும் பின்பற்றுகிறார்.

"போர் என்றால் நான் முந்தி நீ முந்தி

எனும் கூட்டம் நம் கூட்டம் - அக்கப் போர்

பேர்வழிகள் கூட்டமல்ல! வைக்கம்

போர்வீரர் வழிவந்தோர் நாம் வைக்கோற்

போர் இந்தத் தீயுடனே விளையாடலாமா?"²⁰

இனப்போராட்டம் என்றால் பதுங்கு குழிக்குச் செல்லும் மரபு தமிழ் மரபு அல்ல என்பதை ஒரு போர் முழக்கமாகவே செய்கிறார். பெரியார் நடத்திய 'வைக்கம் போரால்' அந்த ஊர்ப்பெயர் வரலாற்றில் இடம்பெற்றது. அதனை 'வைக்கோற்போர்'

என்ற எதிர்ச்சொல்லோடு பொருத்திக் காட்டிச் சொற்சிலம்பம் ஆடுவதைக் காணலாம். போர்க்களத்தில் ஒரு தளபதிக்குரிய பணியைக் கவியரங்கத்தில் செய்து காட்டி, ஒரு விளையாட்டுக் களத்தை வெஞ்சமர்க்களமாக மாற்றியவர் கலைஞர்.

கலைஞர் கவிதைகளில் யாப்பமைதி

சிறுகதை, கட்டுரை, நாவல், திரைப்பட உரையாடல் முதலிய கலைஞரின் படைப்புகளை நோக்குவார்க்கு அவருடைய கவித்திறன் புலப்படாமல் போகாது. மேற்சொன்ன அவரது அனைத்துப் படைப்புகளிலும் கவிதை ஊடிழையாகச் செல்வதைக் கற்பார் உணர முடியும். காரணம், கலைஞர்பிறவியிலேயே கவித்திறன் வாய்க்கப் பெற்றவர். எதுகை மோனை என்பதை அவர் யாப்பியல் வகுப்புகளில் கற்றவர் இல்லை. தொடை விகற்பங்களை அவருக்கு யாரும் சொல்லித்தரவில்லை. அவர் எழுதினார் அவை அவற்றுள் அமைந்தன. அவ்வளவுதான். உண்மையான படைப்பு என்பது இதுதான். இலக்கணத்தை வைத்துக் கொண்டு அதனுள் சொற்களைத் திணிக்கின்ற வேலை கலைஞர் அறியாதது, உணர்ச்சிகளுக்கு ஆடைகட்டாமல் அப்படியே வெளிப்படுத்தி அவர் எழுதும் புதுக்கவிதைகளைப் பற்றிக் கூறுகிறார்.

“இலக்கணம் என்னும் தாய்ப் பால் அருந்தாமல் பசி எடுத்தபோதெல்லாம் புட்டிப் பால் அருந்தும்

குழந்தை நான்”²¹

என்று பாடும் கலைஞர், “நான் கவியூரின் கிணற்றுத் தவளை”²² என்றும் “சிறகு முளைக்காமல் இருக்கின்ற கவிக்குஞ்சு”²³ என்றும் தமக்குத் தாமே அவையடக்கம் கூறிக்கொள்வதை அறியமுடிகிறது இருந்தாலும் அவருடைய கவியரங்கக் கவிதைகளில் யாப்பியல் கூறுகள் இலையில் பச்சையம் போல் பரவிக்கிடப்பதைக் காணலாம்.

“தமிழே தேனே! தங்கக் கனியே!
அமிழ்தே! அன்பே! அழகுக் கலையே!
எழிலே! அறிவே! எண்ணச் சுடரே!
பொழிலே! புகழே! பொன்னின் மணியே!
தீருவே! உருவே! தீங்கட் குளிரே!
தருவே! நிழலே! நிழல் தரு சுகமே!”²⁴

எனத் தமிழன்னையை விளித்து மகிழும் கலைஞருக்குத் தாம் எழுதியிருப்பது அடிமறி மண்டில ஆசிரியப்பா என்பது தெரியாது. குழந்தைக்கு அம்மாதான் முக்கியமே தவிர அம்மாவின் பெயர் முக்கியமல்ல.

“சிப்பியின் வேர்வையிலே முத்துப் பிறக்கும் ஒரு சிற்பியின் வேர்வையிலே சிலை பிறக்கும்!
உழவனின் வேர்வையிலே பசி பறக்கும் – ஒரு மழவனின் வேர்வையிலே பகை பறக்கும்”²⁵

எனத் தம்மையும் தமது சிந்தனையைச் சிந்தில் இறக்கி வைத்திருக்கிறார். இதில் இயைபிருக்கிறது. எதுகை மோனை இருக்கிறது. எல்லாமும் இருக்கிறது!. பாட்டுக்கு முன்பாக ஒரு சொல்லாக நிற்பன எல்லாம் ‘கூன்’. ‘தனிச்சொல்’ என்றாலும் “விட்டிசை’ என்றாலும் ‘கூன்’ என்றாலும் தனிநிலை என்றாலும் ஒன்றே.

“இவனோர்
சுருட்டுக் கவிஞன் – புகைச்
சுருட்டுக் கவிஞன்”²⁶

“ஆகா!
சேரர் வாழ்ந்த சிறப்பிடம் எங்கே
வீர பாண்டியர் அரசேன் கவிழ்ந்தது!”²⁷

முதலிய இடங்களிலும் குறிப்பாகக் கவியரங்கங்களில் கவிஞர்களை அறிமுகம் செய்கிற நேர்வுகளிலும் இத்தகைய ‘கூன்’ என்னும் தனிச்சொற்களைப் பயன்படுத்துவதைக் காணமுடிகிறது. சுருக்கமாகச் சொன்னால் படைப்பில் யாப்பினை இழையவிட்டவர் கலைஞர்.

யாப்பை வைத்துக் கொண்டு சொற்களுக்காக இறவாணத்தை நோக்கியவர் அல்லர் அவர்.

கலைஞரும் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களும்

சோழன் நலங்கிள்ளிக்கும் நெடுங்கிள்ளிக்கும் பிறகு நாடும் ஏடும் ஆண்ட தமிழாய்ந்த செம்மல் முத்துவேல் கருணாநிதி. தனித்தன்மையுடைய தமிழ்ப் படைப்பாளர்களில் பன்முக ஆற்றலைத் தன்முகமாக ஆக்கிக் கொண்டவர் கலைஞர். அவருடைய நூற்றாண்டு விழாக்களில் அவருடைய படைப்புகளைப் பற்றியும் பன்முக ஆற்றலைப் பற்றியும் சிந்திப்பதும் பேசுவதும் ஆராய்வதும் பொருத்தமான நினைவாஞ்சலியாகும். எல்லாவகையிலும் முழுமையடைந்த அவருக்குத் தமிழின் முழுமை காணவில்லையே என்னும் ஏக்கம் இருந்தே வந்தது. படைப்பிலக்கியத்தில் வெற்றி கண்ட அவருடைய இலக்கண ஆளுமையின் அடையாளமாக விளங்குவதே 'தொல்காப்பியப் பூங்கா' என்னும் நூலாகும். 'மலராய்ந்து தொடுத்தல்' போலப் பல்லாயிரம் நூற்பாக்களில் ஒரு நூறு நூற்பாக்களை மட்டும் தெரிவு செய்து அவர் எழுதிக் காட்டியிருக்கும் உரை பழந்தமிழ் உரைகளுக்குப் பெருமை சேர்ப்பதாக அமைந்திருப்பதோடு கற்பித்தல் தொழில்நுட்பத்தில் கலங்கரைவிளக்கமாகவும் திகழ்கிறது. ஒரு நூறு மலர்களால் தொடுத்த இந்த மாலையில் ஒருசில மலர்களின் வனப்பைக்காட்டும் நோக்கத்தில் 'கலைஞரும் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களும்' என்னுந் தலைப்பில் இக்கட்டுரை சுருக்கமாக வடிமைக்கப்படுகிறது.

'கலைஞரும் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களும்' என்னுந் தலைப்பில் அமைக்கப்படும் இப்பகுதிக்குக் கலைஞர் எழுதிய 'தொல்காப்பியப் பூங்கா' என்னும் நூல் முதன்மைச் சான்றாதாரமாகவும், ஏனைய தொல்காப்பிய உரைகள்

துணைமைச் சான்றாதாரங்களாகவும் கொள்ளப்படுகின்றன. 'தொல்காப்பியப் பூங்கா' என்னும் நூலே ஆய்வெல்லையாகவும் அமைகிறது. கலைஞரின் உரைநடை, சிறுகதை, நாவல், கடிதங்கள் முதலியன ஆராயப்படும் அவருடைய நூற்றாண்டு விழாக் கொண்டாட்டத்தில் அவருடைய இலக்கண ஈடுபாட்டை ஆராய்வதும் ஒரு தேவையாகிறது. கலைஞரின் இலக்கண ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்துவதைத் தலைநோக்கமாகவும் தமிழ்ச்சமுதாயம் தொல்காப்பியச் சுவையைக் கற்றுணர்ந்து அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதைத் தலையாய பயனாகவும் கருதுகிறது.

இலக்கணத்திற்கும் ஏற்றம் தரும் உவமங்கள்

உவமங்கள் இலக்கியத்திற்குப் பொதுவாகவும் கவிதைகளுக்குச் சிறப்பாகவும் ஏற்றமளிப்பன. 'உப்பில்லாப் பண்டத்திற்கும் உவமையிலாப் பாடலுக்கும் பெருமையில்லை' என்பார் சுரதா. அவ்விரண்டின் சிறப்புக்குக் காரணமான உவமங்கள் சிறுபான்மை இலக்கண விளக்கத்திற்கும் பேருதவி புரிந்திருக்கின்றன. பழந்தமிழ் இலக்கண உரையாசிரியர்கள் நூலோதுவாரின் அறிவுத் திறனில் பெருநம்பிக்கை வைத்திருந்தனர். பல நூற்பாக்களுக்குக் காண்டிகையைத் தவிர்த்து விருத்தியால் விளக்கினர். அதனால் சிற்சில இடங்களில் உவமங்களின்றி நூற்பாக்களின் கருத்துக்களைப் புரிந்து கொள்வது கடினமாயுள்ளது. அதுவன்றித் தற்காலக் கற்பித்தல் முறையில் ஆர்வமும் தெளிவும் சுவையும் பெருகி நீடித்து நிற்க உவமங்களும் எடுத்துக்காட்டுகளும் மிகவும் தேவைப்படுகின்றன. நூற்பாக்களுக்கான உரையை அவர்கள் எழுத, அவ்வுரைக்கான விளக்கத்தைக் கலைஞர் எழுதுகிற சிறப்பு தொடரும் பத்திகளில் ஆராயப்படுகிறது.

“அகர முதல் ஓளகார இறுவாய்
பன்னீர் எழுத்தும் உயிரென மொழிப”²⁸

இந்நூற்பாவிடற்கு உரையெழுதிய ஆசிரியர் இளம்பூரணர், “குறிலையும் நெடிலையும் தொகுத்து வேறு ஒரு குறியிடுதல் நுதலிற்று” என்ற அளவில் பொழிப்புரையைச் சுருக்கிக் கொள்கிறார். அதாவது குறில் அய்ந்து, நெடில் ஏழு என குறில் நெடிலாக நின்ற அவற்றுக்கு உயிர் எனப் பெயர் கொடுத்திருக்கிறார் என்பது மட்டுமே விளக்கமாக அறியப்படுகிறது. நச்சினார்க்கினியர் இன்னும் நுட்பமாகத், தனிஉயிரின் தன்மையையும் அது மெய்யோடு இயங்கும் தன்மையையும் வேறுவேறாகக் கொண்டு “இறைவன் ஒன்றையாய் நிற்கும் தன்மையும் பல்லுயிர்க்கும் அவற்றின் அளவாய் நிற்கும் தன்மைபோல’ என உவமம் கூறி விளக்கி அமைகிறார். கலைஞரோ இவற்றோடு மாணாக்கர் நினைவில் அவ்வெழுத்துக்களின் எண்ணிக்கையை நிலைநிறுத்த முயல்கிறார். மாணவர்களை நோக்கி,

1. முருகனுக்குக் கைகள் பன்னிரண்டு
2. குறிஞ்சி மலர் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை பூக்கும்
3. பொங்கலுக்குப் பொங்கல் பன்னிரண்டு திங்கள்²⁹

என விடை வருமாறு வினவி உயிர் எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கை பன்னிரண்டு என்பதை நினைவில் பதிய வைக்கிறார். இதனைப் போன்றே மெய்யெழுத்துக்களின் இயல்பு பற்றி உரையாசிரியர்கள் பலவாறு ஆராய்ந்திருக்கின்றனர். கலைஞரோ அவற்றின் எண்ணிக்கையைக் கற்பார் உளங்கொண்டு நினைவிலிருத்தும் வகையில் மாணவர் தரும் சில உவமங்களைக் கொண்டு விளங்க வைப்பதையும் காணமுடிகிறது.

“ககர முதல் னகர இறுவாய்
பதினெண் எழுத்தும் மெய் என மொழிப”³⁰

என்னும் நூற்பாவிடற்கு உரையெழுதிய உரையாசிரியன்மார் அனைவரும் “உயிரற்ற எழுத்துக்கு மெய் என்பது ஒரு குறியீடு” என்ற அளவிலேயே உரையெழுதி அமைதி கண்டனர். கலைஞரோ மாணவர்களோடு மாணசீகமாகக் கலந்துரையாடுகிறார். மாணவர்களின் கற்பனையையும் நினைவாற்றலையும் சோதித்து விளக்குகிறார்.

1. ஐயப்பன் கோவில் படிக்கட்டுகள் பதினெட்டு
2. தேவாசுரப் போர் பதினெட்டு ஆண்டுகள்
3. இராம இராவணப் போர் பதினெட்டு மாதங்கள்
4. பாரதப்போர் பதினெட்டு நாட்கள் நடந்தன³¹

என்னும் தொன்ம எடுத்துக்காட்டுகளால் அமைதியடையாத கலைஞர்,

“கண்ணகிக்குச் சிலையெடுக்க வடபுலம் நோக்கிச் சென்ற செங்குட்டுவன் நடத்திய போர் பதினெட்டு நாழிகையில் முடிந்துவிட்டது”³²

என்னும் வரலாற்றுப் பின்புலத்தால் மெய்யெழுத்துக்களின் எண்ணிக்கை பதினெட்டு என்பதைப் பெறவைக்கிறார். இதனால் தொன்மம், இயற்கை, தமிழ்ப் பண்பாட்டு மரபு எனப் பலவாக விரிந்து நிற்கும் தளங்களில் இருந்து பெறப்படும் விடைகளால் மாணாக்கர்களின் பன்முகத் திறனை வெளிக்கொணர்வதையும் அவர் உரை நோக்கமாகக் கொள்வதை அறியமுடிகிறது. தாம் சார்ந்திருக்கும் திராவிட இயக்கக் கொள்கைகளுக்கு முன்னுரிமை தந்திருந்தாலும் தொன்மம் உள்ளிட்ட எடுத்துக்காட்டுக்களையும் மதிக்கத்

தவறாத அவருடைய மாண்பு வெளிப்பட்டு நிற்பதையும் காணலாம்.³³

தம்மியின் இயக்கம் அண்ணலொடு சிவனும்

மெய்யெழுத்துக்களின் தோற்றம், ஒலி வடிவம், வரி வடிவம், உயிர்களோடு அவற்றின் இயக்கம் முதலியவற்றைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி தொல்காப்பியத்தில் மிகுந்திருக்கிறது.

“மெய்யின் வழியது உயிர் தோன்று நிலையே”³⁴

என்பதும் அவற்றுள் ஒன்று. ‘மெய்யின் இயக்கம் அகரமொடு சிவனும்’ என்பதனால் ‘க்’ என்னும் மெய்யெழுத்தைக் ககரம் என்பர். அகரமொடு இயங்கினாலும் அதாவது அகரச் சாரியைப் பெற்று உச்சரிக்கப்பட்டாலும் பிரிக்குங்கால் மெய் முன்னாலும் உயிர் அதனைத் தொடர்ந்து பின்னாலும் வரும். இந்த நூற்பாவுக்கு எடுத்துக்காட்டே இல்லாமல் இளம்பூரணர் உரையெழுத, நச்சினார்க்கினியர் எடுத்துக்காட்டோடு “மாத்திரை கொள்ளுங்கால் ‘உப்பும நீரும் போல’ ஒன்றேயாய் நின்றலும், வேறுபடுத்திக் காணுங்கால் ‘விரலும் விரலும் சேர நின்றாற் போல’ வேறாய் நின்றலும் பெற்றாம். நீர் உப்பின் குணமேயாயவாறு போல உயிரும் மெய்யின் குணமேயாய் வன்மை, மென்மை, இடைமை என எய்தி நின்றல் கொள்க”³⁵ என உவமங்கள் கூறி விளக்கியிருக்கிறார்.

இந்நூற்பாவிற் குக் கலைஞர் கூறியிருக்கும் விளக்கம் நெகிழ்ச்சியுடையது. பேரறிஞர் அண்ணா மீது அளவிறந்த பற்றும் மதிப்பும் கொண்டவர் கலைஞர். ‘அண்ணாவின் அன்பு இதயத்தைக் கடனாகக் கேட்டவர். தன் அரசியல் வாழ்க்கைக்கும் பொதுவாழ்க்கைக்கும் அண்ணாவே மூலம் என்பதை உணர்ந்தவர். இவற்றையெல்லாம் உள்ளடக்கிய அவர் உரை கற்பார் உள்ளத்தில் காலத்துக்கும் நின்று நிலைபெறும் என்பதில் அய்யமில்லை.

தன்னுடைய பெயர் கருணாநிதி. முதல் எழுத்து ‘க’ இது மாத்திரை கொள்ளுங்கால் உயிரின் அளவே பெறும் என்பதுதான் நூற்பாவின் கருத்து. அந்த உயிர் யார் என்றால் அண்ணாவாம். அதாவது அண்ணா என்பதன் முதல் எழுத்து ‘அ’. அது ‘க்’ என்னும் மெய்யெழுத்தோடு இணைந்து ‘க’ என நின்று தன்னை இயக்குவதோடு அல்லாமல் அதன் மாத்திரை அளவையே தானாகிய மெய்க்கும் அளிக்கிறது என்பதைத் தெளியலாம். கலைஞர் எழுதுகிறார்.

‘க்’ என்னும் மெய்யுடன் ‘அ’ என்னும் உயிர் சேர்ந்தே கருணாநிதியாக இயங்குகிறது”³⁶

நடைமுறைச் சிந்தனைகளையும் வாழ்வியல் உண்மைகளையும் உவமங்களாக ஆக்கிக் கற்பித்தால் இலக்கணம் கசக்காது; மாறாக இனிக்கும் என்பதோடு தன் தலைவனை இலக்கணத்தின் வழி இளைய தலைமுறைக்கு அறிமுகப்படுத்தும் சதுரப்பாடு நோக்கத்தக்கது.

இல்லது தவிர்த்து உள்ளது கூறல்

வேண்டப்படுகிற பொருள் இல்லையாயின் இருக்கின்ற பொருளை முன்னெடுத்து உரைக்க வேண்டும் என்பது தமிழர்தம் வணிகப் பண்பாடு. இந்தப் பண்பாட்டைத் தொல்காப்பியம்,

“எப்பொரு ளாயினும் அல்லது இல்லெனின் அப்பொருள் அல்லாப் பிறிது பொருள் கூறல்”³⁷

என்னும் சொல்லதிகார நூற்பாவால் விளக்குகிறது. இந்நூற்பாவிற் குப் பொழிப்புரை எழுதிய சேனாவரையர் “பயறுளவோ வணிகீர் என்று வினாயவழி உழுந்தல்லது இல்லை., கொள்ளல்லது இல்லை” என அல்லது இல்லென்பான் பிறிது பொருள்கூறியவாறு காண்க”³⁸ என்று உலகியல் மேல் வைத்து விளக்கவுரை எழுதியிருக்கிறார். அச்ச நூல்கள் விற்பனைப் பொருள் ஆகாத

காலத்தில் எழுதியது இந்த விளக்கம். அச்சு நூல்கள் விற்பனைப் பொருளாக மாறிய தற்காலத்திற்கேற்றவாறு உரையெழுத எண்ணிய கலைஞர் நாடகப் பாணியைப் பின்பற்றி எழுதுகிறார்.

வாங்குபவர்: புலவர் குழந்தை எழுதிய இராவண காவியம் இருக்கிறதா?

விற்பவர்: இராமாயணம் இருக்கிறது!

வாங்குபவர்: பாவேந்தர் எழுதிய பாண்டியன் பரிசு இருக்கிறதா?

விற்பவர்: அவரே எழுதிய எதிர்பாரா முத்தம் இருக்கிறது!

வாங்குபவர்: 'என்னிடம் தமிழ்ச்சியின் கத்தியும் இருக்கிறது!'³⁹

இளைஞரான விற்பனையாளர் கடைக்கு வந்த பெண்ணிடம் குறும்பு செய்யும் நிகழ்வைக் காட்சிப்படுத்தும் கலைஞர் உரையில், “என்னிடம் தமிழ்ச்சியின் கத்தியும் இருக்கிறது. அதுவும் பாரதிதாசன் எழுதியதுதான்” என்று அப்பெண் பேசுகிறார். மேலே கண்ட உரையாடலில் வேண்டப்படுவது ஒன்றாகவும் விளக்கப்படுவது வேறொன்றாகவும் அமைந்து நூற்பாவின் பொருளைத் தற்காலத்திற்கு ஏற்ற வகையில் பொருத்திக் காட்டும் கலைஞரின் சதுரப்பாடு நோக்கத்தக்கது. வழக்கம்போலத் தமது கொள்கைக்கு உரன் சேர்க்கும் வகையிலேயே எடுத்துக்காட்டுக்களைத் தருவதுடன் இலக்கணப் பாடத்தை ஒரு காதல் காட்சியில் வைத்துச் சித்திரித்துத் தன் நாடகத்திறனையும் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார் என்பதை அறியமுடிகிறது.

வொய்கையின் புலம்பல்

புலவர்களுக்குப் புலியாக இருப்பன பொருளிலக்கணத்தின் உள்ளுறையும் இறைச்சியும். தோய்ந்த இலக்கியப் பயிற்சி

இல்லாதவர் மற்றும் குறைந்தவர் அவற்றைத் தெள்ளிதின் உணர்தல் அரிது.

“உள்ளுறுத்து இதனோடு ஒத்துப் பொருள் முடிவென உள்ளுறுத்து உரைப்பதே உள்ளுறை உவமம்”⁴⁰

என்று தொல்காப்பிய அகத்திணை நூற்பா உள்ளுறையை விளக்குகிறது. இதற்கு உரையெழுதிய நச்சினார்க்கினியர்,

“யான் புலப்படக் கூறுகிற இவ்வமமத்தோடே புலப்படக் கூறாத உவமிக்கப்படும் பொருள் ஒத்து முடிவதாக என்று புலவன் தன் உள்ளத்தே கருதி, தான் அங்ஙனம் கருதும் மாத்திரையே அன்றியும் கேட்போர் மனத்தின் கண்ணும் அவ்வாறே நிகழ்த்துவித்து அங்ஙனம் உணர்த்துவதற்கு உறுப்பாகிய சொல்லெல்லாம் நிறைய கொண்டு முடிவது உள்ளுறை உவமம்”⁴¹

எனக் ‘கல்வி வல்லாரை மனத்துள் வைத்து உரையெழுதியிருக்கிறார். பெரும்புலவர்களின் தனியுடைமையாக இருந்த தொல்காப்பியத்தைப் பொதுவுடைமையாக்க முயன்றவர் கலைஞர். நச்சினார்க்கினியர் காட்டிய கலித்தொகையைத்தான் இவரும் காட்டியிருக்கிறார். உவமப் பகுதிக்கு உரை முன்னரும் உரைக்கான உள்ளுறை பின்னருமாக அவர் விளக்கியிருக்கும் பாங்கு இவ்வாறு அமைகிறது.

“வீங்கு நீர் அவிழ்நீலம் பகர்பவர் வயற்கொண்ட ஞாங்கர் மலர்க்குழ் தந்து ஊர்புகுந்த வரிவண்டு ஓங்குயர் எழில்யாணை கனைகடாம் கமழ் நாற்றம் ஆங்கவை விருந்தாற்றப் பகல் அல்கீக் கங்குலான் வீங்கிறை வடுக்கொள வீழ்நர் பறந்தவர் தேங்கமழ் கதுப்பினுள் அரும்பவிழ் நறுமுல்லை பாய்ந்தாதிப் படர் தீர்ந்து பண்டுதாம் மரீஇய பூம்பொய்கை மறந்துள்ளாப் புனலணி நல்லூர்”⁴²

“நீர் பெருகிய வயலில் பூத்த கருங்குவளை மலர்களை விற்பனைக்குக் கொண்டு வரும்போது அந்த மலர்களுடன் வண்டுகளும் சுழன்று சூழ்ந்து வருகின்றன. அப்படி வந்த வண்டுகள் யானைகளின் மதநீரில் மொய்த்துப் பருகுகின்றன. பகலில் இவ்வாறு பருகிய வண்டுகள் இரவுப் பொழுதில் முல்லை மலர்களில் பாய்ந்து மணம் நுகர்ந்திடுகின்றன. பிறகு வேறு மலர்களை நினைக்காமலே தங்கள் இருப்பிடத்தையே மறந்து விடுகின்றன”.

“ மே லெ மு ந்த வாரியாகத் தோற்றமளிப்பவை கருங்குவளை மலர், வண்டு. யானை. மதநீர், முல்லை மலர், பூம்பொய்கை என்பதால் இது வண்டுகளையும் மலர்களையும் பற்றிய ஒரு வர்ணனைக் காட்சியாகத் தெரியும். தலைவனின் பிரிவை நினைத்து வருந்தும் தலைவி ஆடவர்களை வண்டுகளாகவும் யானை மதநீரைத் தெருவில் திரியும் பரத்தைகளாகவும் பகல் பொழுதில் அவர்களுடன் ஆடிக்கிடந்த ஆடவர்கள் முல்லைப் பூக்கள் என்னும் தம் காமக் கிழத்திகளுடன் அவர்தம் இல்லங்களில் இரவுப்பொழுதில் சுகித்திருப்பதாகவும் தங்களின் இருப்பிடமான பூம்பொய்கையை மறந்து விட்டதாகவும் விரிகிறது இந்த உவமை” ... இந்த உள்ளுறை உவமத்தின் வாயிலாக அவள் தன் உள் காயத்தைப் புலப்படுத்துகிறாள். பாவம் தலைவி, பூம்பொய்கையாக இருந்து புலம்புகிறாள்!”⁴³

பல இடங்களில் கொள்கை பரப்புரைக் களமாகத் தொல்காப்பியத்தைக் கையாளும் கலைஞர் இதுபோன்ற இடங்களில் இலக்கிய அல்லது கவிதையியல் கோட்பாட்டினை நன்குணர்ந்து உரையெழுதுவதையும் காணமுடிகிறது. புலவர்கள் காலத்தில் மட்டுமன்று உரையாசிரியர் காலத்திலும் தமிழ்ச் சொத்து இரகசிய அறைகளில்தான் பூட்டிவைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்டன. சிலர் தோட்டத்தில் இருந்து கொண்டு முள்ளை வளர்த்த காலத்தில் கலைஞர்தான் தொல்காப்பியக் காடு திருத்திப் பூங்காவாக்கினார்.

ஓரை என்பது இராசியன்று!

‘சுபமுகூர்த்தம்’ பார்த்துச் செய்யப்பட்டும் ஒருசில வாரங்களிலேயே மணமுறிவுக்கு நீதிமன்றப் படிக்கட்டுகளில் ஏறுபவர் எண்ணிக்கை ஏராளம். இல்லறத்திற்கு மனந்தான் முக்கியமே தவிர நாளும் இராசியும் அல்ல என்பது திராவிட இயக்கக் கொள்கை. அக்கொள்கையையே தொல்காப்பியம் விளக்குகிறது என்பதை இலக்கியச் சான்றுடன் எடுத்துக்காட்டுகிறார் கலைஞர்.

“மறைந்த ஒழுக்கத்து ஓரையும் நாளும் துறந்த ஒழுக்கத்துக் கீழுவோர்க்கில்லை”⁴⁴

“ஆற்றினது அருமையும் அழிவும் அச்சமும் உளறும் உள்பட அதனோரன்ன”⁴⁵

இந்த நூற்பாவிற்குத் “தீய இராசியின் கண்ணும் தீய நாளின் கண்ணும் கூட்டத்தைத் துறந்த ஒழுக்கம் தலைவற்குக் களவொழுக்கத்தின் கண் இல்லை”⁴⁶ என நச்சினார்க்கினியர் தமக்கு முன் உரையெழுதிய இளம்பூரணரை அடியொட்டி எழுதியிருக்கிறார். அறிஞர் வெள்ளைவாரணனார் ‘ஓரை’ என்பதற்கு விளையாட்டு என்னும் பொருள் வரும் இடங்களைச் சுட்டி விரிவுரை

எழுதியிருக்கிறார். அதனை ஏற்றுக் கொள்ளும் கலைஞர்,

“மாசாத்துவான் மகன் கோவலனுக்கும், மாநாய்கன் மகள் கண்ணகிக்கும் மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிடத் தீவலம் செய்து திருமணம் நிகழ்த்தினர்! நல்ல நாள் நல்ல நேரம் கணித்துத்தான் எல்லோரும் மகிழ மணவிழா நடந்தபின் நாளும் நேரமும் துணையாய் நில்லாது வாரும் வேலுமாய் அவள் வாழ்வைத் துளைத்து கணவனை இழந்தாள்; கைம்பெண் ஆனாள். கள்வனின் மனைவியெனக் கோவலனும் இகழ்ந்தான்! பார்ப்பனர் ஓதிய மந்திரமும் கோள் பார்த்துக் குறித்த ஓரையுமே பாதுகாத்திடவில்லை அவர்களையென்று பகரும் சான்று சிலப்பதிகாரம்”⁴⁷ காப்பியர் நூற்பாவில் ஓரையென்ற சொல்லுக்குக் காலம் நேரமெனும் பொருள் தவிர்ந்து விழாவெனவும் ஒரு பொருள் கொள்வதானால் அக்கால வழக்கத்தில் நாள்கோள் பார்ப்பதில்லை என்னும் சேதி நிலைநாட்டப்படும். இல்லை இல்லை பார்ப்பதுண்டு என்று சொன்னால்,

இடையில் புகுந்த கொள்கையினால் நாளும் கோளும் நம்மினத்தில் தேளும் பாம்புமாய் வந்து சேர்ந்தன என்போம்”⁴⁸

என்று கவிதை நடையில் உரையெழுதித் தமிழ்மரபைச் சுட்டிக் காட்ட முயல்கிறார்.

தொல்காப்பியம் பூங்காவில் கலைஞரின் கற்பித்தல் கோட்பாடுகள்

பழந்தமிழ் இலக்கண நூல் தொல்காப்பியம். எழுத்து, சொல், பொருள்

எனப் பகுத்து ஆராய்ந்திருக்கும் இந்நூலுக்கு உரையெழுதிய பெருமக்கள் பலர். நூலின் மொழிநடை கடுமை என்றால் உரைகள் அதனினும் கடுமையென உணரப்பட்டதனால் அத்தொல்காப்பியத்தை மக்கள் மன்றத்தில் கொண்டு செல்ல எத்தனிப்போர் எண்ணிக்கை அரிதானது. அவ்வருமையைக் குறைத்துத் தன்னால் முடியும் என்னும் நம்பிக்கையோடும் ‘தன்னால் முடியுமா?’ என்னும் அடக்கத்தோடும் ‘முடிய வேண்டுமே’ என்னும் ஆதங்கத்தோடும் கலைஞர் எழுதிய நூலுக்குத் ‘தொல்காப்பியப் பூங்கா’ என்று பெயர். அந்த நூலில் நூற்பாக்களுக்கு அவர் அளித்திருக்கும் விளக்க முறைகளிலிருந்து அவருடைய கற்பித்தல் கோட்பாடுகளை அறியமுடிகிறது.

கலைஞரின் கற்பித்தல் கோட்பாடுகள்

தோட்டத்தில் முள்ளைப் பயிரிட்டவரிடையே காட்டைப் பூங்காவாக மாற்ற முயன்றவர் கலைஞர். தொல்காப்பியத்தைப் ‘பூங்கா’வாக உருவகித்த நிலையிலேயே கற்பித்தலின் மென்மையை அவர் உணர்ந்திருந்தார் என்பதை அனுமானிக்கலாம். பிறரெல்லாம் பழந்தமிழ் இலக்கண, இலக்கியங்களை எடுத்துக்காட்டி உரைவிளக்கம் தந்திருந்த நிலையில் சாதாரண மக்கள் வழக்கிலிருந்து அவர்கள் வாய்மொழி கொண்டே இலக்கணத்தைக் கற்பிக்கும் வியப்பான கோட்பாட்டை அவர் முன்னெடுத்திருக்கிறார். கல்வியில் இளங்கலை, முதுகலை என்றெல்லாம் கற்பித்தல் நெறிமுறைகளைக் கற்று அவற்றின்படி கற்பிப்பாருக்குக் கலைஞரின் கற்பித்தல் கோட்பாடுகள் தேனடையாகவே தித்தித்திருக்கின்றன.

உயிரையும் மெய்யையும் உள்ளத்திருத்தும் முறை

கல்வி என்பது உள்ளிருந்து வெளிப்படுவது. மாணவரிடத்தில் படிந்துள்ள அக ஆற்றலைப் புறத்தே கொண்டுவரும் தலையாய முயற்சியே கல்வியாகும். இதனைக் கலைஞர் நன்கு உணர்ந்திருந்தார் என்பதை ஓர் எடுத்துக்காட்டால் உணர்த்த முடியும்.

உயிரெழுத்து பன்னிரண்டு என்பது மாணவனுக்குத் தெரியும். அந்தப் பன்னிரண்டு என்னும் எண்ணிக்கையை நினைவில் வைத்துக் கொள்வதற்கான வழிமுறையை ஆசிரியரே கூறாமல் மாணவனைக் கொண்டே கூற வைக்கிறார். “முருகனுக்குக் கைகள் பன்னிரண்டு. குறிஞ்சிப்பூக்கள் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை பூக்கும்! ஒரு தைப்பொங்கலுக்கும் மறு தைப் பொங்கலுக்கும் இடையில் உள்ள திங்கள் பன்னிரண்டு” என்றெல்லாம் மாணவர்களிடம் இருந்து விடைகளைப் பெறுகிறார் கலைஞர்.

மெய்யெழுத்து பதினெட்டு என்பதற்கும் இதுபோலவே தேவாசுரப்போர் பதினெட்டு ஆண்டுகள் நடந்தன. இராமாயணப் போர் பதினெட்டுத் திங்கள் நடந்தன. பாரதப்போர் பதினெட்டு நாட்கள் நடந்தன’ சேரன் செங்குட்டுவன் நடத்திய வடபுலத்துப் போர் பதினெட்டு நாழிகையில் முடிந்தன” என்கிற விடைகளையெல்லாம் மாணவர்களிடமிருந்தே வரவழைக்கிறார்.

“ஔகார இறுவாய்ப்
பன்னீ ரெழுத்தும் உயிரென மொழிப”⁴⁹

“னகர இறுவாய்ப்
பதினெண் எழுத்தும் மெய்யென மொழிப”⁵⁰

என்னும் இரண்டு நூற்பாக்களையும் விதிவருமுறையில் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார். அடிப்படைக் கல்வி பெற இயலாத அரசியல்வாதியான ஒருவர் கல்வியியல்

கோட்பாடுகளைக் கருத்தமைத்து மாணவர்கள் உள்ளங் கொள்ளுமாறு ‘அவர் அறிவாலே’ அவர்க்கு உணர்த்தும் கலைஞரின் இந்தக் கற்பித்தல் கோட்பாடு கல்வியாளர்களையே வியக்கச் செய்யக் கூடும்.

ஒண்டமிழ் நோக்கி ஒற்றுமை ஆவோம்!

மொழி, இனம், நாடு என்னும் இவற்றையே சிந்தித்த கலைஞர் தமிழினத்தின் ஒற்றுமையின்மை குறித்துப் பெரிதும் கவல்கின்றார். தமிழர் ஓரினமாக இருக்க எழுத்துக்கள் மட்டும் மூவினமாக இருப்பதேன்? என மாணவன் கேட்பதாகக் கற்பித்துக் கொண்டு அதற்கு விடையிறுக்கிறார். சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் அரசரிமையால் மூவராயினும் மூவேந்தர் என்றே அழைக்கப்பட்டனர். தமிழ் என்ற சொல்லில் மூன்று இன எழுத்துக்களும் இருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டி இனத்தின் ஒற்றுமையை மொழியின் பெயரே வற்புறுத்துகிறது என்று விளக்கிக் காட்டுகிறார் கலைஞர்.

நடப்பியல் சார்ந்ததே நற்றமிழ் இலக்கணம்

கற்பித்தலை ‘ஈதல் இயல்பு’ என்பார் பவணந்தி முனிவர். இலக்கணக் கருத்துக்கள் ‘செவியில் விழுந்து இதயம் நுழைந்து உயிரில் கலந்து நிற்க வேண்டுமாயின் கற்பித்தலில் கற்பனை கலக்க வேண்டும். தொன்மம் உள்ளிட்ட கற்பனை கலந்து இலக்கண விளக்கம் செய்திருக்கும் கலைஞர் நடப்பியல் அடியொட்டியும் இலக்கணத்தைக் கற்பித்திருக்கிறார்.

“அது என் வேற்றுமை உயர்திணைத் தொகைவயின்
அது என் உருபு கெடக் குகரம் வருமே”⁵¹

திருமண அழைப்பிதழ்களில்
‘திருநிறைச்செல்வன், திருநிறைச்செல்வி’

என்றே பிழையாக அச்சடிப்பார்கள். அது வினைத்தொகை என்பது தெரியாத காரணத்தால். 'இன்னார்' மகன் என்னாது 'இன்னாரது' மகன் என்றும் அடிப்பார்கள். உடைமைப் பொருளைத் தரும் 'அது' என்னும் ஆறாம் வேற்றுமை உருபு அஃறிணையை மட்டுமே சார்ந்துவரும். உயர் திணைக்கு வருங்கால் எனது மகன் என்பதற்குப் பதிலாக எனக்கு மகன் என்று வரும். 'அது' என்னும் வேற்றுமை உருபு முழுமையாகக் கெடும். திருமண அழைப்பிதழைத் துணைக் கருவியாக்கிக் கலைஞர் தன் கற்பித்தல் கொள்கைகளை நிலைநாட்டியிருக்கிறார்.

உள்ளதும் இல்லதும் யாவேந்தர் நூல்களே!

மொழியிலக்கண விதிகள் தனது விளக்க வரம்பைத் தாண்டித் தனது சிறகுகளைக் குறிப்பாக விரிப்பதுண்டு. 'வினையெனப்படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது நினையுங்காலை காலமொடு தோன்றும்'⁵² என்பது தத்துவக் களம். கேட்பவர்க்கு இல்லை எனச் சொல்லாது வழங்குவது பண்பாடு. இதனை இலக்கணத்தில் பதிவிடுகிற நூற்பா,

"எப்பொருளாயினும் அல்லது இல்லெனின் அப்பொருள் அல்லாப் பிறிது பொருள் கூறல்"⁵³

சேனாவரையர் உட்பட உரையாசிரியர் பலரும் அல்லது இல்லெனின் என்பதற்கும் பிறிது பொருள் என்பதற்கு உளுந்தையும் பயிரையுமே கூற, கலைஞரோ பாரதிதாசனின் எதிர்பாரா முத்தத்தையும் தமிழ்ச்சியின் கத்தியையும் காட்டி இனப்பண்பாட்டையும் மகளிர் அஞ்சாமையையும் ஒருசேரப் புலப்படுத்தியிருக்கிறார். இதனால் கற்பித்தலில் பண்பாட்டுச் சிறப்பை நினைவூட்டலும் காத்தலும் அவருடைய கோட்பாடாக அறிய முடிகிறது.

ஆணும் பெண்ணும் நுகர்தலே இன்பம்

மூலம் தோன்றிய காலம் மூலத்தில் எதிரொளிக்கும் என்றால் உரைதோன்றிய காலம் உரையில் எதிரொளிக்கவே செய்யும். மூல நூலாசிரியர் கருத்துக்கும் உரையாசிரியர் கருத்துக்கும் வேறுபாடோ முரண்பாடோ நிலவுவதற்கு இதுதான் காரணமாகும். இத்தகைய நேர்வுகளில் மூலத்தின் சாரம் காண்பது கற்பார் கடன்.

"எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது தானமர்ந்து வருஉம் மேவற்றாகும்"⁵⁴

என்னும் நூற்பா அஃறிணை, உயிர்திணை ஆகிய எல்லா உயிர்களுக்கும் இன்பமாகிய அகவுணர்வு பொதுவாகும். உரையாசிரியப் பெருமக்களாகிய இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் பரத்தையரிடத்துப் பெறும் இன்பத்தையும் இதனையும் ஒன்றாக்கி உரை செய்துள்ளனர். இன்னும் மேலே சென்று ஆணும் பெண்ணுமாக இருந்த நிலையை மாற்றி ஆண் பெண்ணுருவாகியும் பெண் ஆணுருவாகியும் மாறித் துய்ப்பதும் இன்பமே எனக் கொள்க என்றும் கருத்துரைப்பாராயினர். இதனைக் கண்ட கலைஞர் 'மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு' என்பதன் அடிப்படையில் மூலத்தின் சாரம் காண முனைகிறார்.

"அறம்பொருள் இன்பம் என்பதில் இன்பம் எனப்படும் உணர்வு, ஒருவரையொருவர் அன்பினாற் பொருந்தி, மனத்தினால் வெளிப்பட்டுத் தோன்றும் பொதுஇயல்பு உடையதாக இருப்பினும் ஆணும் பெண்ணுமாக நுகரப்படும் சிறப்பியல்பை உடையதாகும்"⁵⁵

என்று உரையெழுதுகிறார். கற்பித்தலில் மெய்ப்பொருள் கண்டு சொல்லும் திறனையும் ஒரு கோட்பாடாகக் கலைஞர் கொண்டிருக்கிறார் என்பது இதனால் புலனாம்.

கற்றல் இனிமையாக இருக்க வேண்டுமெனின் கற்பித்தல் சுவையாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதில் கலைஞர் தெளிவாக இருந்திருக்கிறார். மாணவனைக் கொண்டே கற்பிக்கிறார். நடப்பியல் சார்ந்த எடுத்துக்காட்டுக்களைத் தருகிறார். பண்பாடு காக்கும் விதிகளை அதன் நேர்த்தி குறையாமல் விளக்கிக் காட்டுகிறார். இன ஒற்றுமை பேணுகிறார். மொழிச் சிறப்பினையும் முன்னோர் பெருமையையும் சான்றுகளாகக் கொள்கிறார். தொன்மக் கருத்துக்களுக்கு உடன்படாதவராக இருப்பினும் மரபினை மதித்தல் என்ற வகையில் அவற்றையும் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார். உரைகளின் வேறுபாடுகளை உளத்திருத்தி மெய்ப்பொருள் கண்டு உரைக்கிறார். இவ்வாறு ஆழ்ந்து கற்ற கல்வியாளர்கள் வகுத்துத் தந்த விதிகளிலும் கல்லாமல் கலைஞர் உரைக்கும் கற்பித்தல் கோட்பாடுகள் சிறந்தவையாகக் கருதப்படலாம்!

தொல்காப்பியப் பூங்கா உட்பட கலைஞரின் அனைத்துப் படைப்புகளிலும் திராவிட இயக்கக் கொள்கைகள் இலையில் பசுமையாக இழைகின்றன. இலக்கணத்தின் எல்லை காண வேண்டும் என்பது அவருடைய நோக்கமன்று ஆரிய மரபுகள் அடைகாத்திருக்கும் தொல்காப்பியப் பழைய உரைகளின் பழுது நீக்கிப் பண்பட்ட தமிழ்மரபைத் துலக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்ட கலைஞர் பக்குவப்பட்ட உரையாசிரியராகவே திகழ்கிறார். “காலத்தால் பாணினிக்கும் கவுடில்யருக்கும் முற்பட்ட தொல்காப்பியரின் இலக்கிய இலக்கண இன்பத்தில் நானும் மூழ்கித் திளைத்து உங்களையும் பூங்காப் புக

அழைத்தேன்., வந்தோரை வெறுங்கையுடன் அனுப்புவது தமிழர் பண்பாடன்று என்ற முறையில் நூறு மலர்களை அள்ளித் தந்திருக்கிறேன்., உங்கள் அமுதக் கைகளில்” என்று கூறுவதன் வாயிலாக அவர் (கலைஞர்) கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பியாகவும் சூடிக்கொடுத்த சுடராகவும் தம்மை உருகாட்டிக் கொள்கிறார்”⁵⁶ என்னும் அறிஞர் நன்னனின் கருத்தை இப்பகுதியில் வழிமொழிகிறேன்.

ஒரு முனைவர்ப் பட்ட ஆய்விற்கான பெருங்களத்தைச் சில பக்கக் கட்டுரைகளில் சுருக்கிவிட இயலாது. கலைஞர் இன்று இருந்திருப்பாரேயானால் தற்காலக் கவியரங்கங்கள் ஒரு வேடிக்கை விளையாட்டுத்திடலாக மாறியிருக்காது. தான் ஒரு முழுமையான கவிஞனாக அங்கீகாரம் பெற இயலவில்லை என்னும் ஏக்கம் அவருடைய கவிதைகளில் எதிரொலிக்கக் காணலாம். மாபெரும் அரசியல் இயக்கங்கள் செய்திருக்க வேண்டிய மொழித்தொண்டை, தூண்டியிருக்க வேண்டிய மொழி, இன உணர்வைத் தன்னந்தனியனாய் நின்று பரப்பியவர். கற்பனையின் உச்சத்தில் நின்று இசைத்த அவருடைய பாடல்களில் யாப்பு அண்ணாவிடத்தில் தங்கிய அடக்கமாக அமர்ந்திருந்தது. கவிஞராகவே பிறந்து கவிதையெழுதியவர்கலைஞர். தான் வாழுகிற சமுதாயத்தை ஒரு அங்குல உயரமாவது உயர்த்திக் காட்ட முயல்வதுதான் ஒரு நல்ல படைப்பாளனின் பணி என்பதற்கு அவர் ஓர் எடுத்துக்காட்டு. அவருடைய படைப்புகளை ஒருமுறை வாசித்தவர்க்கும் இந்த உண்மை புலப்படாமல் போகாது! வாழ்க கலைஞர்!

சான்றொண் விளக்கம்

1. பாரதிதாசன்	தமிழியக்கம்	ப. 29
2. இறையனார்	குறுந்தொகை	பாடல் எண். 2
3. புகழேந்தி	நளவெண்பா	பாடல் எண். 106

4.	பாரதிதாசன்	கவிதைத்தொகுப்பு எண்:1	ப. 64
5.	பாரதியார்	பாரதியார் கவிதைகள்	ப. 47
6.	இனியன் தஞ்சை	கவியரங்கக் கவிதை	
7.	கலைஞர்	கவியரங்கில் கலைஞர்	ப. 13
8.	பாலச்சந்திரன் சு.	இலக்கியத் திறனாய்வு	பக். 85-86
9.	கலைஞர்	கவியரங்கில் கலைஞர்	ப. 14
10.	மேலது	ப. 186	
11.	கந்தசாமி சோ.நா.	கலைஞரின் கவித்திறம்	ப. 19
12.	கலைஞர்	கவியரங்கில் கலைஞர்	ப. 85
13.	மேலது		ப. 10
14.	மேலது		ப. 165
15.	திருவள்ளுவர்	திருக்குறள்	கு. எண். 33
16.	கலைஞர்	கவியரங்கில் கலைஞர்	ப. 174
17.	பாரதிதாசன்	குடும்ப விளக்கு	ப. 32
18.	கலைஞர்	கவியரங்கில் கலைஞர்	ப. 6
19.	மேலது		ப. 223
20.	மேலது		ப. 254
21.	மேலது		ப. 84
22.	மேலது		ப. 92
23.	மேலது		ப. 112
24.	மேலது		ப. 258
25.	மேலது		ப. 86
26.	மேலது		ப. 146
27.	மேலது		ப. 146
28.	தொல்காப்பியர்	தொல்காப்பியம் - நூன்மரபு	நூற்பா எண்: 8
29.	கலைஞர்	தொல்காப்பியப் பூங்கா	ப. 47
30.	தொல்காப்பியர்	தொல்காப்பியம் - நூன்மரபு	நூற்பா எண்: 9
31.	கலைஞர்	தொல்காப்பியப் பூங்கா	ப. 48
32.	மேலது		
33.	மேலது		
34.	தொல்காப்பியர்	தொல்காப்பியம் - நூன்மரபு	நூற்பா எண்: 18
35.	மேலது	நச்சினார்க்கினியர் உரை	
36.	கலைஞர்	தொல்காப்பியப் பூங்கா	ப. 54
37.	தொல்காப்பியர்	தொல்காப்பியம் - கிளவியாக்கம்	நூற்பா எண்: 35

38.	மேலது	சேனாவரையர் உரை	
39.	கலைஞர்	தொல்காப்பியப் பூங்கா	ப. 108
40.	தொல்காப்பியர்	தொல்காப்பியம் - அகத்திணையியல்	நூற்பா எண்: 48
41.	மேலது	நச்சினார்க்கினியர் உரை	
42.	மருதன் இளநாகனார்	கலித்தொகை	பாடல் எண்: 66
43.	கலைஞர்	தொல்காப்பியப் பூங்கா	ப. 192
44.	தொல்காப்பியர்	தொல்காப்பியம் - களவியல்	நூற்பா எண்: 135
45.	மேலது	நூற்பா எண்: 136	
46.	மேலது	நச்சினார்க்கினியர் உரை	
47.	கலைஞர்	தொல்காப்பியப் பூங்கா	ப. 295
48.	மேலது		ப. 29
49.	தொல்காப்பியர்	தொல். எழுத்து. நூன் மரபு	நூற்பா எண்: 8
50.	மேலது		நூற்பா எண்: 9
51.	தொல்காப்பியர்	தொல். சொல். வே.ம.இயல்	நூற்பா எண்: 11
52.	மேலது	வினையியல்	நூற்பா எண்: 1
53.	மேலது	கிளவியாக்கம்	நூற்பா எண்: 35
54.	தொல்காப்பியர்	தொல். பொருள். பொருளியல்	நூற்பா எண்: 29
55.	கருணாநிதி கலைஞர் மு.	தொல்காப்பியப் பூங்கா	ப. 374
56.	மேலது		ப. 30

துணை நூற்பட்டியல்

1.	கருணாநிதி கலைஞர் மு.	கவியரங்கில் கலைஞர் கலைஞர் நூலகம், சென்னை - 600 006 முதற்பதிப்பு - 1971
2.	கருணாநிதி கலைஞர் மு.	தொல்காப்பியப் பூங்கா தமிழ்க்கனி பதிப்பகம் சென்னை - 600 004, அய்ந்தாம் பதிப்பு - ஏப்ரல் 2003
3.	தொல்காப்பியர்	தொல்காப்பியம் தெ.இ.சை.சி.நூ.ப.கழகம் சென்னை
4.	கருணாநிதி கலைஞர் மு.	கலைஞரின் கவிதைகள் தமிழ்க்கனி பதிப்பகம், சென்னை - 600 028 முதற்பதிப்பு - 1977

5. சுப்பிரமணிய பாரதியார் பாரதியார் கவிதைகள்
பூம்புகார் பதிப்பகம்
பிராட்வே, சென்னை - 600 108
ஆறாம் பதிப்பு - 2004
6. பாரதிதாசன் பாரதிதாசன் கவிதைகள்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்
பாரிமுனை, சென்னை - 600 108
ஏழாம் பதிப்பு - 2010
7. பாரதிதாசன் குடும்ப விளக்கு
பாரி நிலையம்
பிராட்வே, சென்னை - 600 108
மூன்றாம் பதிப்பு - 1966
8. பாரதிதாசன் தமிழியக்கம்
செந்தமிழ் நிலையம்,
இராமச்சந்திரபுரம், திருச்சி மாவட்டம்
நான்காம் பதிப்பு - 1956
9. புகழேந்தி நளவெண்பா
பாரி நிலையம்
பிராட்வே, சென்னை - 600 108
மூன்றாம் பதிப்பு - 1966
10. மணிவேல் (தொ.ஆ.) ஆய்வுக்கோவை
தமிழியற்புலம்
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம் - 625021
முதற்பதிப்பு - 2011
11. பாலசுப்பிரமணியம் சிற்பி ஆய்வுக்கோவை 2004
இந்தியப் பல்கலைக்கழகத்
தமிழாசிரியர் மன்றம்,
பிஷப் ஈபர் கல்லூரி, திருச்சிராபள்ளி - 620 017
முதற்பதிப்பு - 2004
12. பாலச்சந்திரன் டாக்டர் சு. இலக்கியத் திறனாய்வு
அணியகம், சென்னை - 600 030
இரண்டாம் பதிப்பு - 1976
13. கந்தசாமி சோ.ந. கலைஞரின் கவிதைத் திறம் (ஆய்வுக்கட்டுரை)
14. இனியன் தஞ்சை கவியரங்கக் கவிதை (செவிமடுத்தது)

15. இளம்பூரணர் தொல்காப்பியம் எழுத்த்திகாரம் உரை, தமிழ்மண் பதிப்பகம், 2, சிங்காரவேலர் தெரு, தியாகராய நகர், சென்னை - 600017
16. நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியம் எழுத்த்திகாரம் உரை, தமிழ்மண் பதிப்பகம், 2, சிங்காரவேலர் தெரு, தியாகராய நகர், சென்னை - 600017
17. சேனாவரையர் தொல்காப்பியம் சொல்ல்திகாரம் உரை, தமிழ்மண் பதிப்பகம், 2, சிங்காரவேலர் தெரு, தியாகராய நகர், சென்னை - 600017
18. இளம்பூரணர் தொல்காப்பியம் பொருள்திகாரம் உரை, தமிழ்மண் பதிப்பகம், 2, சிங்காரவேலர் தெரு, தியாகராய நகர், சென்னை - 600017
19. நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியம் பொருள்திகாரம் உரை, தமிழ்மண் பதிப்பகம், 2, சிங்காரவேலர் தெரு, தியாகராய நகர், சென்னை - 600017

கட்டுரையாசிரியர் குறிப்பு

கோவிந்தசாமி சுந்தராம்பாள் என்னும் கோ.சுந்தராம்பாள் புலவரில் பூத்து முனைவரில் கனிந்தவர். எளிய வேளாண் குடும்பத்தில் பிறந்து அரசுப் பள்ளிகளின் தாழ்வாரத்தில் தவழ்ந்து சுயமுயற்சியால் உயர்பட்டங்களைப் பெற்றவர். மாணவப் பருவத்தில் பல்வேறு போட்டிகளில் பரிசுகள் பல பெற்றவர். 'யாப்பருங்கலக்காரிகையில் அடைச்சொற்களும் விதப்புக்கிளவிகளும்' என்னுந் தலைப்பில் ஆய்வியல் நிறைஞர் பட்டத்தைப் பெற்ற இவருடைய முனைவர்ப் பட்ட ஆய்வு "தொல்காப்பியச் சொல்ல்திகார

உரைகள்- ஓர் ஒப்பியல் ஆய்வு (சேனாவரையம் - நச்சினார்க்கினியம்)" என்பதாகும். தஞ்சை நாட்டார்திருவருள்கல்லூரியின்நாற்றங்காலில் வளர்ந்த இவர் தஞ்சை பான் செக்கர்ஸ் மகளிர் கல்லூரியில் மூன்றாண்டுகள் (2019-2022) உதவிப் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்திருக்கிறார். அயம்பதுக்கும் மேற்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வழங்கியிருக்கும் இவர் கடந்த இருபது திங்கள்களாகப் பெரியார் மணியம்மை அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப நிறுவனத்தில் (நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகத்தில்)உதவிப் பேராசிரியராகப் பணி புரிந்து வருகிறார்.

